

Συν-Αίσθημα

Συντάχθηκε απο τον/την Spacemen 3
Κυριακή, 23 Μαΐου 2010 22:03

Ο κόσμος μας είναι συναισθηματικός. Ένα συναισθηματικό παιδί που πότε φτιάχνει πύργους στην άμμο, πότε τσαλαβουτά στα ρηχά παίζοντας ανέμελα, και πότε βουτά διστακτικά λίγο πιο μέσα στα βαθιά αντικρίζοντας τον ατέλειωτο ωκεανό που σχεδόν όλοι αποφεύγουν.

Έχει εξάρσεις και υφέσεις, δηλαδή όλη την γκάμα των ακραίων συμπεριφορών καθώς και όλη την ποικιλία ανάμεσα σε αυτές. Χαρές-λύπες, αρετές-πάθη, τραγωδίες και δράματα, μίσση και οργή. Οργή που εκρήγνυται και δυο δρόμοι που προπορεύονται... Ο πρώτος οδηγεί στην επανάληψη του ίδιου κύματος (άνοδος & πτώση) ενώ ο δεύτερος στη *νηφαλιότητα*.

Στην πρώ τη περίπτωση το παιδί βάλλεται ανυπεράσπιστο από αναπάντεχα κύματα, ενώ στη δεύτερη έχει πλεούμενο και αρμενίζει. Αν σκεφτούμε ότι ζούμε σε περίοδο καμπής και τα τσουνάμι έχουν ξεσπάσει, τότε μπορούμε εύκολα να καταλάβουμε ότι το παιδί δεν είναι ένα αλλά δύο.

Ανατρέχοντας στην πρόσφατη ιστορία, θα διαπιστώσουμε ότι το τελευταίο «θερμό» κύμα που έπληξε το παιδί-κόσμο ήταν κάπου εκεί γύρω στα 60's, τότε που οι νεολαίοι και τα πραγματικά παιδιά ήταν αυτοί που μπόρεσαν να παιχιδίσουν στις κορυφές και τα βάθη του. Ένα κύμα που τ' απόνερα του δεν έχουν ακόμα σβήσει, ως η τελευταία αναλαμπή της σύγχρονης δυτικής ιστορίας που αποτέλεσε και μια ανεκπλήρωτη παρακαταθήκη. Μια παρακαταθήκη όμως μπορεί να μείνει ανενεργή για αρκετό καιρό μέχρι... ν' αποτελέσει την βάση για την πιο ουσιαστική της εκπλήρωση, κάτω από τις πιο απίθανες συνθήκες.

Γιατί η επιτυχής ενηλικίωση (ή μετασχηματισμός) του παιδιού-κόσμου, περνάει μέσα από την εξέλιξη του συναισθήματος που κορυφώνεται σε διαύγεια και κατανόηση μέσα από την ερωτική ενατένιση. Όσο αντιφατικό λοιπόν και αν δείχνει, η άνοιξη του συν-αισθήματος (και της συν-αισθηματικής νοημοσύνης που συνεπάγεται) βρίσκεται στο μέλλον, ενώ οι παράγοντες που θα το ενεργοποιήσουν είναι οι ίδιοι που επιδιώκουν να το αφανίσουν.

Μη ξεχνάμε ότι κάθε τι που έχει πραγματική αξία, κινείται αρχικά αθόρυβα.

Μέχρι τότε, μέχρι τώρα, μπορούμε να μην απολαύσουμε την ομορφιά με την οποία μερικά κυματάκια αρκούν για να γκρεμίσουν τα μεγαλόπρεπα αλλά πολυκαιρισμένα κάστρα στην άμμο; Μπορούμε ν' αγνοήσουμε το πόσο τυχεροί είμαστε που ζούμε αυτή τη χρονική περίοδο σε τούτο δω τον κόσμο; Την ομορφιά που υπάρχει στο δράμα της εξέλιξης; Το βίωμα του μυστηρίου του θανάτου και τα δειλά βήματα μιας διαφορετικού είδους ζωής; Το πόσο συναρπαστικά μαγευτικό είναι τ' όνειρο που μας καλεί να γίνουμε πρωταγωνιστές της ζωής μας και το πόσο συναρπαστικά εφιαλτικό αυτό που μας θέλει θεατές της ζωής των άλλων;

Μεγαλώνουμε, βιώνουμε το υπέροχο δράμα και πεθαίνουμε. Μαζί μας πεθαίνει και ένα κομμάτι του κόσμου. Και στο τέλος δεν μένει τίποτα...

Συν-Αίσθημα

Συντάχθηκε απο τον/την Spacemen 3
Κυριακή, 23 Μαΐου 2010 22:03

... ίσως ένας κόκκος σκόνης. Τόσο απειροελάχιστος που γίνεται καταπληκτικός.

Συν-Αίσθημα

Συντάχθηκε απο τον/την Spacemen 3
Κυριακή, 23 Μαΐου 2010 22:03
